

[Maisted]

der det politisk opportunt for socialdemokratiet at fastholde en høj arbejdsløshed.

Til hr. Christophersen vil jeg sige, at det er rigtigt, at jeg glemte at sige det med det nye lån. Jeg glemte også en anden ting. Vi må se i øjnene, at vi får en kronenedskæring, som vi har set i den forgangne tid. Det betyder, at vi får endnu flere penge at skulle betale tilbage, at vi altså skal lave endnu større arbejdsindsats for at betale disse lån tilbage i form af renter og afdrag.

Det, der bekymrer mig meget, er, at venstre og de konservative siger »efter omstændighederne«, medens centrum-demokraterne siger »sådan som udviklingen er«. Ja, det er klart, det er den, vi skal ændre. Det, vi ikke kan acceptere, er, at socialdemokratiet bevidst fører en politik, hvor de spekulerer i en høj arbejdsløshed, fordi det åbenbart giver partiet medvind hos befolkningen, der endnu ikke har indset, hvilke konsekvenser disse forslag vil få, og hvilke konsekvenser de vil få for hver enkelt borger personligt her i landet, hvis man bliver ved med at føre en økonomisk politik som den, socialdemokratiet står for.

Christophersen (V):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men jeg har et par bemærkninger til hr. Alfred Hansen. Jeg er ked af, hr. Alfred Hansen ikke lyttede særlig opmærksomt til det, jeg sagde. Jeg sagde ikke, det var beklageligt, at private låntagere drog ud og lånte penge i udlandet; det kan da i et vist omfang være fornuftigt. Men hvad er vores problem, når vi alene vil basere os på, at det er det private erhvervsliv, der skal ud og låne, når staten ikke må låne, som jeg kan forstå hr. Alfred Hansen mener den ikke må? Så er vores problem det, at vi skal tvinge virksomhederne til det. Og hvordan gør man det? Jo, det gør man ved herhjemme at holde en så høj rente og føre så stram en kreditpolitik, at danske virksomheder er nødt til at gå til udlandet for at låne. Så er det, jeg siger: nu kommer der et forslag fra regeringen, som går ud på, at vi skal låne ekstra 5 mia kr., og hvorfor skal vi det? Efter vores opfattelse er det dels et resultat af, at vi også i det kommende år vil have et betydeligt underskud på betalingsbalancen, dels et resultat af, at vi har en valutabelholdning, som også i dag er ganske

beskeden. Vi kan jo ikke vide, hvordan de internationale valutaforhold udvikler sig; der kan meget vel ske alvorlige ulykker på det felt i det kommende års tid. Derfor er det under alle omstændigheder nødvendigt for Danmark at have et bedre valutarisk beredskab, og derfor siger vi så: vel, når det skal være, når vi er i den uheldige situation, kan der være fornuft i, at staten går ud og låner en del af pengene, i stedet for at vi skal have en strammere kreditpolitik.

Men så spørger hr. Alfred Hansen: ja men hvor er så forskellen på det, venstre mener, og det, socialdemokratiet mener? Ja men det kan der da ikke være tvivl om, det har vi jo sagt ved mangfoldige lejligheder. Vi ønsker, at der skal føres en anden økonomisk politik, en strammere indkomspolitik, en anden offentlig udgiftspolitik; det har vi jo ikke lagt skjul på. Vi har også sagt, at vi ønsker, at de beskæftigelses- og erhvervsfremmende indsætter først og fremmest skal ske i forhold til det private erhvervsliv og ikke ved, at man ansætter flere mennesker inden for den offentlige sektor. Men hr. Alfred Hansen ved jo lige så godt som vi andre, at de politiske forhold i folketinget i dag er af en sådan karakter, at man er nødt til at arbejde sig frem til politiske kompromiser, for det drejer sig om at forene socialdemokratiets opfattelse og den opfattelse, vi andre har. En gang imellem er det muligt, en gang imellem er det ikke muligt, men det er vilkårene, og hr. Alfred Hansens parti har jo ved at indtage en absolut neutral holdning og overhovedet ikke at engagere sig i disse drøftelser også erkendt, at forholdet er sådan. Hr. Alfred Hansen foretrækker jo at arbejde med rene hænder i denne sag fremfor at deltage i rådslagning om nødvendige kompromiser. Men der er da ingen diskussion om, hvad vi gerne så, det har vi sagt mangfoldige gange. Det kunne måske være interessant at høre, hvad retsforbundet havde forestillet sig – selv om betydningen heraf nok ikke er så vældig stor – men det skal jeg ikke trætte forsamlingen med ved denne lejlighed at opfordre hr. Alfred Hansen til.

Alfred Hansen (DR):

Hr. Christophersen beklager, at jeg ikke har lyttet. Jeg lyttede særdeles intenst, da hr. Christophersen gik på talerstolen – det gør